

modeskuffe, gik han om i sine Stuer med en Uhyggeførmelse, som havde han nedgravet et Lig under Gulvet.

Faa Minutter efter fandt han sig magelig anbragt i et Sofahjørne bag et stort Bord, hvorpaa der brændte en højfodet Lampe med grøn Silkeskærm. Mens Neergaard rumsterede i Stuen ved Siden af for at finde Drikkevarer, løb hans Øjne mønstrende omkring i en smuk og elegant Ungkarlesalon, der fik ham til med Bekymring at tænke paa sine egne smaa, fattige Kamre. Hvorledes skulde han der kunne modtage en Dame som Fru Engelhardt? — Her var Tæppe over hele Gulvet. Indlagte Mahognimøbler, Vaser og forgyldte Armstager. Altsammen aabenbart gammelt Arvegods. Og derhenne paa Væggen over Skrivebordet fremtonede gennem Halvmørket en sand Hærskare af alle Slags smaa og store Portrætter: Malerier i forgyldte Rammer, Daguerreotypier, Silhuetter, smaa Elfenbensmedaljoner, Litografier, Haandtegninger og moderne Fotografier ... et Skyggetog af den henfarne Neergaardske Slægt.

Lidt forsømt saae det rigtignok altsammen ud ved nærmere Eftersyn. Tæppet var næsten opslidt, Møbelbetrækket falmet. Paa det store, smukke Bogskab, der var fuldt af lange Rækker indbundne Bøger, lagde han Mærke til et Par Revner i Glasruderne.

Men nu viste Neergaard sig med en langhalset Flaske og to grønne Pokaler. Han satte sig i en Lænestol overfor Per og skænkede op med stor Omhyggelighed.

„Det glæder mig at have gjort Deres Bekendtskab,“ sagde han og løftede sit Glas. „Jeg tillader mig at drikke paa Deres Velgaaende, Hr. ... Lykke-Per!“

Per saae paa ham — lidt overrasket og misfornøjet med denne lidt for direkte Hentydning til Aftenens Begivenhed. Men da Meningen altsaa dog var den at hylde ham som Sejrherrer, vilde han ikke vise sig fornærmet. Han greb sit Glas og nedskyllede Vinen.

„Det er forresten ikke min egen Opfindelse med det just ikke synderlig vittige Tilnavn,“ vedblev Neergaard og gav sig til at pudse sine Lorgnetter. „Det er en af Deres Venner, jeg citerer